

Kövér és Stadinger, az Országgyűlés lassítása és a spanyolviasz

HÍREK -

Stadinger István a korabeli kabarétréfák kedvelt hőse, az Országgyűlés utolsó pártállami elnöke - aki 1989-ben azzal indokolta lemondását, hogy az Országgyűlés munkája számára követhetetlenül felgyorsult - hirdethetett hasonló elveket, mint a mai idők Kövér Lászlója.

Szögezzük le mindenekelőtt, mert ez önmagában is felfoghatatlan, hogy így nem a kormányzat valamelyik képviselője, hanem az Országgyűlés elnöke ábrándozik:

„Azt tartanám normálisnak, függetlenül attól, hogy a következő ciklusokban milyen kormányok lesznek, ha a parlament csak a legalapvetőbb garanciális szabályok megalkotására tartana igényt, és adna egy felhatalmazást négy éven keresztül a kormánynak.” – így szólt Kövér László tegnap a rádióban.

Kövér úgy véli, hogy az Országgyűlésnek, amelyben a vizsgálóbizottságok működése mára amúgy is lehetetlenné vált, és amelyben interpelláció ürügyén kormánypárti képviselők lelkesen hízelegnek, a jövőben főként a *kormányt ellenőrző tevékenységet* kellene folytatnia. Az a Kövér László szól így, aki bírságaival, tiltó döntéseivel, Parlamenti Örségével, személy szerint is az egyik fő akadályozója az Országgyűlés ellenőrző funkciójának.

Először ki kell mondani, hogy Kövér László, ha valamit egyáltalán, a csőben a lukat fedezte fel, azaz másként szólva, feltalálta a spanyolviaszt. A NER képviselőjének fantáziája nem haladja meg, legfeljebb megismétli kommunista rendszer által már kiagyaltakat, Buharin és legjobb magyar tanítványai Beér János és Szabó Imre révén már mindent tudunk arról, amiről ma Kövér László oly merészen fantáziál.

Ha Kövér ötlete megvalósulna, újraélhetnénk az olyan időket, mint az 1963-as év, amikor az Országgyűlés képviselői a jól elvégzett kemény munka örömeivel, azután tértek haza a karácsonyi családi asztalhoz, hogy a költségvetési volt az *egyetlen* törvény, amely felett vitatkoztak(?) és szavaztak (akkoriban ugyanis az Országgyűlésnek, brrr! még minden évben törvényt kellett elfogadnia a költségvetésről).

Arra, hogy Kövér ideájában nincsen semmi új, idéznünk kell a kommunista alkotmány 1949-es szövegét:

„A Népköztársaság Elnöki Tanácsa az államigazgatási és a helyi államhatalmi szervek által hozott minden olyan jogszabályt, határozatot vagy intézkedést megsemmisíthet, illetőleg megváltoztathat, amely az alkotmányba ütközik, vagy sérti a dolgozó nép érdekeit... A Népköztársaság Elnöki Tanácsa feloszthatja az államhatalomnak azt a helyi szervét, melynek működése az alkotmányba ütközik, vagy a dolgozó nép érdekeit súlyosan veszélyezteti... Ha az Országgyűlés nem ülészik, az Országgyűlés jogkörét a Népköztársaság Elnöki Tanácsa gyakorolja; az Alkotmányt azonban nem változtathatja meg... A Népköztársaság Elnöki Tanácsa által alkotott jogszabályok törvényerejű rendeletek, amelyeket az Országgyűlés legközelebbi ülésén be kell mutatni.”

Vegyük magunkat kicsit komolyan! A közügyek megvitatásának intézményes kerete a parlament. Ha valóra válik a házelnök javaslata, az ország sorsát érintő legfontosabb döntéseket titkos kamarillákban hozzák majd meg. Mi marad akkor a képviselőből és a népszuverenitásból? Ez nem vicc, nem is a rossz szájízről kell szólnunk – „egyfajta rendeleti kormányzás lenne, a rendeleti kormányzás rossz íze nélkül” – és nem is a szokásos butaságok egyikével van dolgunk, hanem olyasmivel, ami világnézetre tekintet nélkül az alkotmányosság minden hívét megsérti. Ez a riasztó ötlet a mi hazánkról, a mi életünkről beszél.

Ezúttal, a dolog komolyságát átérezve, itt nem a saját szavainkra bízunk magunkat, hanem az Emberi és polgári jogok nyilatkozatára:

„Minden ember szabadnak és jogokban egyenlőnek születik és marad (...). Az olyan társadalomnak, amelyből e jogok biztosítékai hiányoznak, *s ahol a törvényhozó és a végrehajtó hatalom szétválasztását nem hajtották végre*, semmiféle alkotmánya nincs.”

Budapest, 2013. szeptember 10.

Majtényi László